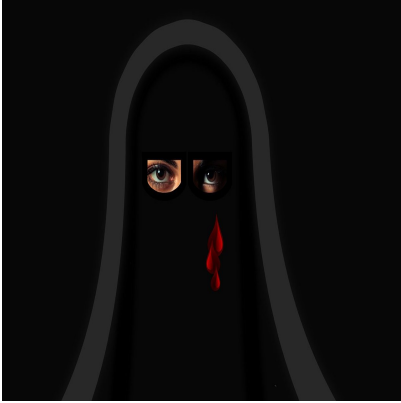

Bruid in Afghanistan 2/4

Beschrijving

Onderstaand is deel twee van een verhaal over het leven van een meisje/vrouw in Afghanistan, opgetekend door een journaliste, die ook wat context aanbracht. Omdat een compleet levensverhaal is, is het te lang voor Ã©Ã©n bericht, dus ik heb het opgeknipt in vier delen.

â??Mijn naam is Marjan. In 1996, toen de Taliban voor het eerst Afghanistan overnamen, was ik 12 jaar oud. We woonden in Kabul. Mijn vader was voortdurend werkloos en ik begreep nooit waarom. Terwijl hij niets deed om voor zijn gezin te zorgen, rookte hij hasj, waarvoor mijn moeder moest betalen. Mijn moeder was schoonmaakster in een overheidsgebouw. De financiÃ«le situatie van ons gezin was precair en haar salaris was nauwelijks genoeg om ons te voeden; mijn drie broers en ik hadden nooit mooie kleren om te dragen en onze schoenen waren altijd versleten. (Nieuwe schoenen hebben was een van mijn dromen die nooit uitkwam.) Toen de Taliban Kabul binnenvielen, verboden ze vrouwen om te werken en meisjes om te studeren. Ik, die ooit droomde om dokter te worden, moest thuis blijven. Ik zat in de zesde klas.

We hadden nog nooit genoeg te eten gehad, maar toen de Taliban kwamen en het salaris van mijn moeder en onze enige hoop afnamen, raakten we in een ongekennde armoede. Precies een maand nadat de Taliban Kabul hadden ingenomen, raakten al onze voedselvoorraden op, en op de dag dat mijn moeder de laatste rijst voor ons kookte, kondigde ze aan dat we vanaf nu honger zouden lijden. Er gingen nog twee dagen voorbij waarin we oud brood dat niet meer eetbaar was in water weken en opaten â?? brood dat we vroeger aan de kippen van onze burens gaven! Op de derde dag hadden we niets te eten en geen kracht meer om op te staan. Mijn moeder was erg verdrietig en haar huid was doodsbleek geworden. Ze leende een boerka van onze burens en verliet het huis. We waren bang voor haar, omdat de Taliban overal aanwezig waren. De vrouw van onze buurman vertelde ons dat ze naar haar werk was gegaan in de hoop dat de Taliban haar weer in dienst zouden nemen.

Na een paar uur kwam mijn moeder huilend thuis en vertelde mijn vader dat de Taliban haar hadden geslagen en haar niet eens het ministerie hadden laten binnenkomen waar ze vroeger schoonmaakte. Ze zei dat ze ook naar haar broer was gegaan, een ambtenaar bij het ministerie van Binnenlandse Zaken, om wat geld te lenen, maar dat hij ook was ontslagen. Mijn vader, boos als altijd, wuifde de zaak weg als iets dat hem niets aanging en wenste dat we allemaal zouden sterven, zodat hij van ons af was.

Er ging weer een dag voorbij. In de maanden sinds de Taliban de macht hadden gegrepen, verkocht mijn vader elke dag een van onze huishoudelijke spullen om geld te verdienen om hasj te kopen. Maar die dag was er niets meer te verkopen en hij werd woedend omdat hij geen hasj had gerookt. Hij begon mijn moeder te slaan en zei dat ze op wat voor manier dan ook geld voor hem moest vinden om hasj te kopen. Op dat moment werd er op de deur geklopt. Ik ging open doen. Het was weer de vrouw van onze buurman. Ik mocht deze buurvrouw helemaal niet. De mensen in onze straat zeiden dat ze familie was van de Taliban. Ik was bang en wilde haar niet binnenlaten. Ik was bang dat ze mijn vader zou verklappen omdat hij hasj rookte en dat hij dan door de Taliban zou worden opgepakt en op het dorpsplein zou worden gezeseld.

De vrouw van de buurman duwde me opzij en stormde naar binnen. Ze hield mijn vader tegen toen hij mijn moeder wilde slaan en begon met mijn ouders te praten terwijl ze me de kamer uit duwde. Nadat ze weg was, was mijn vader niet meer boos, hij glimlachte zelfs, maar mijn moeder keek verdrietiger dan ooit. Die avond stuurde de vrouw van de buurman ons eten. Mijn broers en ik aten vrolijk ons avondeten en gingen met een volle maag naar bed. In mijn slaap hoorde ik verdachte geluiden van mensen die kwamen en gingen, en vriendelijke woorden in het Pashto, maar hoe hard ik ook probeerde mijn ogen te openen om te zien wat er aan de hand was, de slaap overmandde me weer.

Toen ik â??s ochtends wakker werd, streelde mijn moeder mijn haar en hilde ze.

Heeft mijn vader je weer geslagen? vroeg ik haar. Ze gaf geen antwoord en hilde alleen maar harder.

Mijn vader kwam die dag het huis binnen met zijn handen vol boodschappen die hij voor het ontbijt had gekocht. Brood, room, zelfs suiker. Ik had al een maand geen suiker gegeten en sprong snel op om het brood en de suiker van hem aan te nemen. Mijn vader beval mijn moeder te stoppen met huilen en ontbijt te maken. Zoals gewoonlijk gehoorzaamde ze zwijgend. Ik was dolgelukkig en kon niet geloven dat we zoete thee en room als ontbijt kregen en, nog belangrijker, dat mijn vader niet boos was, maar juist speels met ons. Het verdriet van mijn moeder stoorde me niet bijzonder, want vanaf de dag dat ik links van rechts leerde onderscheiden, had ik haar alleen maar verdrietig en huilend gezien. Maar dit was de eerste keer dat ik mijn vader gelukkig zag.

Het geluk hield de hele dag aan. Na het ontbijt maakte mijn vader een sigaret leeg en vulde die met hasj, voordat hij naar buiten ging om hem op te roken.

Waar had mijn vader het geld vandaan om ontbijt en hasj te kopen? vroeg ik aan mijn moeder. Mijn moeder haalde haar schouders op en haar tranen begonnen opnieuw te stromen. Terwijl ze hilde, streelde ze mijn haar en zei: *â??Mijn lieve dochter, wat ben je mooi. Je leven is verspild. Je hebt pech, net als je moeder.â??*

Van streek door haar huilen kuste ik haar op haar wang en zei: *â??Niet huilen, Madar.â??*

Ze zei niets meer. Opnieuw kwam mijn vader thuis met een heleboel boodschappen. Deze keer had hij cakejes en koekjes meegebracht. En ook vlees. Ik kon mijn ogen niet geloven. Ik dacht dat mijn vader een schat of een zak vol geld had gevonden om ons al dit verschillende eten te kunnen brengen. Maar meer nog dan het eten was ik blij dat mijn vader zijn hasj had en niet boos op ons werd.

Mijn vader vroeg mijn moeder om de cake en koekjes voor de middag te bewaren, omdat we gasten hadden. Mijn moeder keek hem niet aan, alsof ze hem niet eens hoorde. Mijn vader liep naar haar toe en greep haar bij haar haar. Woedend eiste hij: *â??Heb je gehoord wat ik net zei? Mijn moeder reageerde nog steeds niet. Om de vrede te bewaren, kwam ik tussenbeide: â??Ik zal de cake en de koekjes op een bord leggen.â??*

Ik nam de plastic zak mee naar de keuken en mijn moeder volgde me. Ze waste het vlees en bleef zwijgend de uien snijden.

Ik zag onze buurman een bundel geld uit de handen van de Talib nemen en die voor mijn vader neerleggen.

*â??s Middags werd er op de deur geklopt. Ik wilde open doen, maar mijn vader hield me tegen en stuurde me naar mijn kamer. Ik ging naar binnen en keek achter het gordijn naar de deur. De deur naar de binnenplaats ging open en de vrouw van de buurman kwam binnen, samen met haar man en een Talib wiens gezicht volledig bedekt was met haar. Alleen zijn twee ogen waren zichtbaar. De Talib had een witte tulband op zijn hoofd en een geweer over zijn schouder hangen. Ik was erg bang omdat ik dacht dat mijn angst bewaarheid was geworden en dat de buurman de Taliban had verteld dat mijn vader hasj rookte. Mijn hart klopte zo snel dat ik dacht dat het zou stoppen. Mijn vader nodigde de bezoekers uit in de gastenkamer en hun vriendelijke gesprek begon. Mijn vader sprak in het *Dari* en de Talib sprak in het *Pashto*, waarbij de buurman als tolk optrad.*

De vrouw van de buurman bleef buiten de gastenkamer en speelde in plaats daarvan de rol van gastvrouw. Ze zette de kopjes op een dienblad en vroeg me om het bord met koekjes naar de kamer te brengen. Ik deed wat me gevraagd werd. De vrouw van de buurman trok het gordijn opzij en ging de logeerkamer binnen. In dat korte moment zag ik hoe onze buurman een bundel geld uit de handen van de Talib nam en die voor mijn vader neerlegde. Toen mijn vader de vrouw van de buurman zag, zei hij opgewekt: *â??Je komt precies op tijd met de thee, want onze vrienden moeten iets te vieren hebben met zoetigheden.â??*

De vrouw van de buurman zei lachend: *â??Moge God deze verbintenis voor iedereen zegenen.â??*

Ze kwam naar buiten om de koekjes van me aan te nemen. Ik ging terug naar de keuken en vroeg mijn moeder over welke verbintenis de vrouw van de buurman het had gehad en of de Talib mijn vader toch niet was komen arresteren. Mijn moeder begon opnieuw te huilen en zei: *â??Dokhtarem, mijn dochter, je vader heeft je aan die man gegeven.â??*

Ik probeerde de betekenis van haar woorden te begrijpen toen de vrouw van de buurman kwam en me op de wang kustte en zei: *â??Je bent onze bruid geworden, je vader heeft je aan mijn broer gegeven.â??* Met een afschuwelijke glimlach voegde ze eraan toe: *â??Mijn broer verlangde al lang naar een vrouw uit Kabul.â??*

Het was alsof mijn aderen bevroren waren en ik niet meer kon praten. Ik voelde me misselijk. Ik kon maar moeilijk bevatten wat er gebeurd was. Mijn moeder hilde nog heviger. Mijn broers staarden me verward aan. Die dag ging voorbij. Ik weet niet hoe, maar het gebeurde. Ik was zo geschokt en bang dat mijn hersenen die dag uit mijn levensdagboek hebben gewist.

Enkele dagen later kwam de vrouw van de buurman weer bij ons thuis. Ze had een grote Afghaanse fluwelen jurk bij zich, versierd met zilveren munten. De jurk was zo zwaar dat het moeilijk was om hem van de vloer op te tillen. Ze had ook een groene broek en een groene hoofddoek bij zich, die zo groot was dat hij mijn hele lichaam bedekte. Mijn moeder had niet ingestemd met een huwelijksceremonie omdat ze vond dat de dood van haar 12-jarige dochter niet iets was om te vieren.

De vrouw van de buurman kleetde me in de Afghaanse jurk, vlechte mijn haar en deed make-up op mijn gezicht, waarbij ze rode lippenstift op mijn lippen smeerde. Ze kleurde mijn ogen met kohl. Ze tilde mijn kin op met haar vingers en glimlachte: *â??Je bent een prachtige bruid, onze familieleden zullen verblind zijn van jaloezie als ze zien dat Miraj met een Kabuli-vrouw is getrouwd, en nog zoâ??n mooie ook!â??*

Verschillende mannen, waaronder de Talib, kwamen naar ons huis. Ze maakten luidruchtig ruzie over de hoogte van de bruidsschat, voordat beide partijen tot een akkoord kwamen en het huwelijk plaatsvond. De vrouw van de buurman, die ook make-up had aangebracht en er nu afschuwelijker uitzag dan ooit, kwam de kamer binnen om een boerka over mijn hoofd te doen en zei dat ik afscheid moest nemen van mijn moeder. Toen ik mijn mond probeerde te openen, voelde ik mijn hart zo zwaar van verdriet dat ik flauwviel.

Toen ik mijn ogen weer opende, merkte ik dat er iets mijn gezicht bedekte. Aan de bewegingen om me heen begreep ik dat ik in een auto zat. Ik probeerde de boerka van mijn gezicht te halen, maar een ruwe hand hield me tegen en zei in het Pashto: *â??Doe je hijab niet af.â??*

Twee harde ogen nestelden zich in hun kassen en bewogen snel, waardoor ik een gevoel van eindeloze angst kreeg. Ik werd bang en bewoog niet meer, en zat urenlang zo met mijn gezicht bedekt. Ik durfde de boerka niet af te doen. Uiteindelijk stopte de auto en de man greep mijn hand en haalde me uit de auto. We gingen een restaurant binnen dat privékamers voor gezinnen had. Daar tilde de vrouw van de buurman, die nu mijn schoonzus was, mijn sluier op.

Mijn blik viel op de man die nu mijn echtgenoot was. Hij was ongeveer 25 jaar oud of ouder, maar ik wist het niet zeker omdat zijn gezicht verborgen was achter een overwoekerde en ongeschoren baard. Zijn haar was lang en reikte tot aan zijn schouders. Twee strenge ogen lagen diep in hun kassen en bewogen snel, waardoor ik een gevoel van eindeloze angst kreeg. Met een veelbetekenende glimlach zei mijn schoonzus: *â??Miraj, kijk eens naar je vrouw, ze is zo mooi.â??*

Maar Miraj keek niet eens naar me, in plaats daarvan glimlachte hij minachtend naar zijn zus: *â??Idioot, is dit de plek voor dat soort praatjes?â??*

In [deel drie](#) het vervolgâ?|

Datum aangemaakt

2025/11/09

default watermark